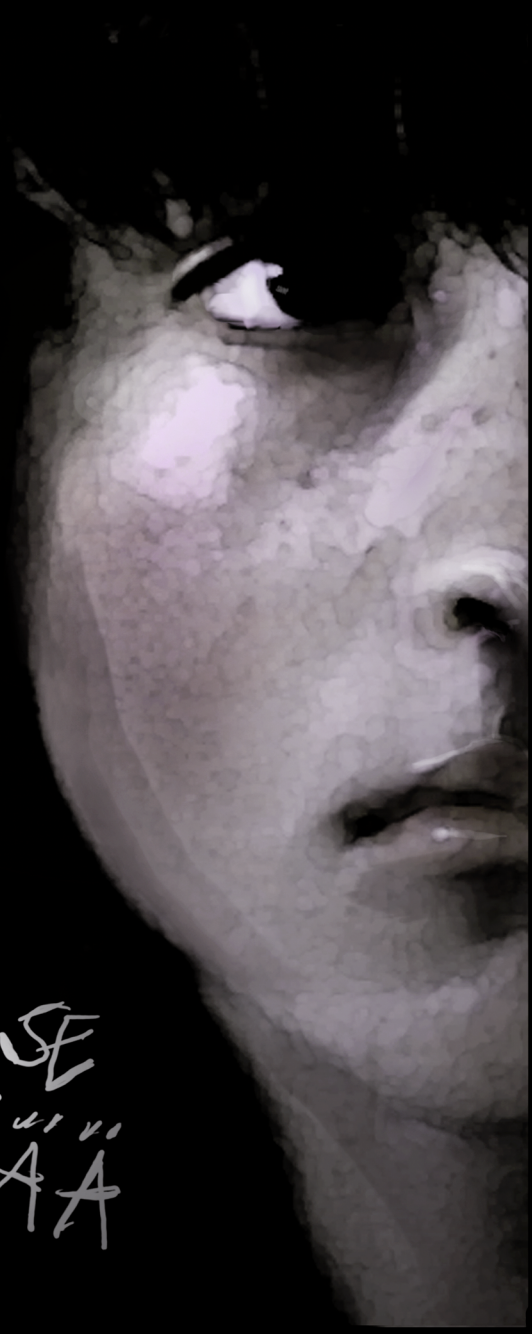

U M A   K A R M A

*KAIKEN SE
*KESTÄÄ

KAIKEN SE KESTÄÄ

Uma Karma

KAIKEN SE KESTÄÄ

Omistettu Kirsille ja Merille

Copyright © Uma Karma, 2008

Ulkoasu: Uma Karma

Valmistaja: Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand, Helsinki, Suomi

ISBN 978-952-498-159-0

”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii.”

(1 Kor. 13:4-7)

ENSIMMÄINEN OSA

Luku 1

Tien päähän kantautui tasainen basson jumputus ja vaimeita kiljahduksia. Äänet rikkoivat uinuvan lähiön jokalauantaisen rauhan. Tuukka heilautti pulloaan ja arvioi jäljellä olevan lämmenneen oluen määrää. Hän kohotti tumman pullon huulilleen ja tyhjensi pohjaa peittävät jämat alas kurkusta. Tyhjä olutpullo päätyi viereiseen ojaan Tuukan jatkaessa kohti basson jytkettä. Joka puolella kohosi utoja, lähinnä asunomessuilla nähtäviä design-taloja. Pienille pihuille oli ahdettu terassikalustetta ja kaasugrilliä, lasten muovisia liukumäkiä ja keinuja. Etupihojen kivetyksillä komeili vähintään kaksi perheystävällistä tila-autoa. Tuukka kulki hitaasti eteenpäin alas viettävää tietä kohti alkukesän hämärässä illassa valkeana hohtavaa kolmikerroksista taloa. Kaikissa ikkunoissa paloi valot ja etuovi ammotti selällään. Talon edustalla parveili lauma lukioikäisiä tyttöjä ja takapihalta kantautui voimakasta naurua. Tuukka pysähtyi postilaatikolle ja katseli parin metrin päässä äänekkäästi oksentavaa tyttöä.

“Se laattaa just tohon hiton ruusupensaaseen”, tytön ystävä selosti kännykkäänsä toisten lohduttaessa vieressä.

“Mut tulkaa tänne, täällä on kaikki. Me ollaan Rinteen Luukaksella.”

Tuukka kohotti kulmiaan ja tiedusteli itseltään mitä hän edes teki kyseisessä kaupunginosassa, Luukas Rinteen talon edustalla. Luukas Rinteen, joka oli urheiluluokalla ja jonka elämä koostui koripallosta, jokaviikkoisista treeneistä ja koulun suosituimpien tyttöjen ihailevista katseista.

“No ei meillä mitään juttua sen kanssa ole. Eihän Luukasta naiset kiinnosta. Se pelaa vaan sitä hiton koripalloa”, Kännykkätyttö jatkoi puhelimeensa ja hihitti humaltuneesti. “Hei, mun täytyy mennä. Toi yks lopetti viimein ton oksentamisen.”

Tyttöporukka hoiperteli takaisin sisään ja Tuukka jäi seisomaan postilaatikolle. Hän haroi hermostuneesti olkapäille ulottuvia, sinne tänne kääntyileviä hiuksiaan ja korjasi lippiksensä asentoa. Oviaukosta näkyvässä pitkässä eteiskäytävässä kulki

ihmisiä, tuttuja naamoja rinnakkaisluokilta. Tuukka tiesi monet nimeltä, muttei ollut vaihtanut ohitse kulkevien ihmisten kanssa sanaakaan koulun käytävillä.

Musiikkiin tuli muutaman sekunnin tauko ja Tuukka nyrpisti nenäänsä sävelten vaihtuessa tuoreeseen suomirokkiin. Hän veti syvään henkeä ja katsahti ylös parvekkeelle. Illan hämärässä näkyi vain siluetteja ja savukkeiden hohkaavia tulipäitä. Parvekkeelta kuului pieni älähdys ja kaiteelle asetettu siideritölkki putosi etupihaa reunustavaan ruusupensaaseen.

“Vitun Mikkola, haet mulle uuden!”

Tuukka veti syvään henkeä. Hän asteli sisään avoimesta ulkoverstaasta ja toivoi olevansa huomattavasti voimakkaammassa humalassa.

Eteisen lattia oli täynnä kenkiä, satunnaisia takkeja ja laukkuja. Peilipöytää koristi kokoelma tyhjiä pulloja ja mukeja, ja keltaisen eteisvalon siivilöimässä ilmassa leijui savua. Eri huoneista kantautuva hälinä ja puheensorina musiikkiin yhdistettynä oli korvia huumavaa. Tuukka jätti löysästi solmitut kenkensä muiden sekaan ja kurkisti vasemmalla avautuvaan vierashuoneeseen. Hän laski katseensa kuuteen, ehkä seitsemään ihmiseen. Joukossa oli sekä tyttöjä että poikia ja jokainen silmäpari kohdistui Tuukkaan.

“Mitä hittoa toi täällä tekee?”, suuriin korvakoruihin ja hameen kaistaleeseen pukeutunut tyttö kysyi vieressään istuvalta pojalta.

“Ai kuka toi sit on?”

“No eiks toi ole yks niistä luusereista, jotka aina välkällä väljyilee siellä koulun takana olevalla skeittirampilla”, tyttö jatkoi vastenmielinen sävy äänessään. “Tunnet sä täältä muka jonkun?”, hän kysyi ja katsoi Tuukkaa ylimielisesti.

Tuukka ei vastannut. Hän työnsi lippiksensä farkkujen takataskuun ja kulki kohti edessä sijaitsevaa ruokasalia. Huone oli täynnä ihmisiä ja pitkä, tamminen pöytä notkui pulloista, muovimukeista ja sipsikulhoista. Seinillä roikkui arvokkaan näköisiä maalauksia, joista osa oli heilahtanut vinoon ihmisten horjuessa ympäri huonetta. Tuukka jatkoi matkaansa kohti keittiötä ja

käänsi kasvonsa lieden vieressä houkuttelevasti seisovaan viinapulloon. Hän vilkuili huoneessa olevia ihmisiä ylipitkän otsatukansa takaa ja korjasi puoliksi juodun pullon farkkujensa tilavaan taskuun. Tuukka kiipesi ripeästi ylös yläkertaan johtavia mäntyportaita tuntien olonsa auttamattoman ulkopuoliseksi. Hän pysähtyi porrastasanteelle, kiersi viinapullon korkkia ja katseli seinällä roikkuvia valokuvia. Tuukka silmäili läpi Rinteen perheen teennäiset yhteispotretit ja lukuisat kuvat hampaattomista pikkusiskoista. Hänen huomionsa kiinnittyi lopulta Luukaksen koripallopeleissä räpsittyihin kuviin. Tuukan ruskeisiin silmiin syttyi kai-paava katse, ja suu kääntyi haaveilevaan hymyyn. Hän kohotti vohkimansa pullon huulilleen ja nieli kolme rohkaisevaa kulaus-ta.

Yläkerran huoneet olivat täynnä ihmisiä lukuun ottamatta käytävän päässä hämöttävää vanhempien makuuhuonetta; Tuu-kan ei tarvinnut pohtia mitä lukitun oven takana tapahtui. Hän katsahti käytävän oikealla puolella avautuvaan huoneeseen. Tuukka arveli sen asukkaiksi Luukaksen monta vuotta nuorem-mat pikkusisaret. Vaaleanpunaiseksi maalatussa huoneessa pyöri joukko tyttöjä, jotka tutkiskelivat hyllyiltä löytyviä nukkeja ja hörhelöisiä tavaroita voimakkaasti humaltuneina.

“Siis mulla oli tää kun mä olin pieni”, yksi tytöistä sammalsi. “Mut meidän Reetu söi siltä toisen jalan.”

Viinan tie vatsalaukkuun tuntui polttavana kurkussa. Tuukka kulki hitaasti eteenpäin ja pysähtyi Luukaksen huoneen avonai-selle ovelle. Hän tunsi voimakkaan käden iskeytyvän vasten rin-takehäänsä. Joukko pitkiä koripalloilijoita marssi ulos huoneesta sysäten Tuukan karskisti sivuun. Tuukka iskeytyi vasten seinää ja tunsi keuhkojensa tyhjenevän ilmasta.

“Pois tieltä, natsa.”

Poikaporukka nauroi äänekkäästi matkallaan alakertaan, eikä tuntunut välittävän Tuukan ärtyneestä katseesta. Tuukka painoi kämmenensä rintakehälleen ja ravisti päätänsä.

‘Mitä helvettiä mä teen täällä? Miks Luukas edes pyysi mua tulemaan...’

Ajatus kutsusta tuntui naurettavalta. Eihän heillä ollut mitään

yhteistä! Tuukka ystävineen oli koulun nokkimisjärjestyksessä viimeisten joukossa Luukaksen ja muun urheiluluokan nauttiessa pelon ja ihailun sekaista kunnioitusta. Tuukka oli äkkiä varma, että kutsu bileisiin oli pelkkä väärinkäsitys, omien haaveiden tuottama typerä päiväuni. Hänen silmänsä räpsyivät hermostuneesti ja mielen valtasi kylmävävä paniikki. Tuukka teki nopean päätöksen poistua rakennuksesta ennen kuin ilta saisi nolon päätöksen.

”Sä sit tulit. En olis uskonu...”

Tuukka hätkähti tuttua, aidosti yllättynyttä ääntä. Hän käänsi katseensa oviaukossa seisovaan Luukakseen ja tuns i kielensä tarttuvan kiinni kitalakeen. Poskissa roihahti äkillinen lämpöaalto ja Tuukka tiesi punastuneensa. Hän naulitsi katseensa oven kynnykseen ja ravisteli hiuksiaan poskien peitoksi.

”Sori jätkien puolesta, ne osaa olla välillä vähän juntteja. Ei suhun vissiin sattunu?”

Tuukka tiesi poskia kuumottavan punan syvenevän Luukaksen kysymyksen myötä. Hän tuns i olonsa pieneksi ja mitättömäksi - höyhensarjalaiseksi taloa kansoittavien urheilijakörmyjen keskuudessa.

”Ei mua...”, Tuukka mutisi ja vilkuili Luukasta hiustensa lomasta.

Luukas perääntyi huoneeseensa ja istuutui ikkunan alla olevalle sängylle.

”Meinasitko hengata siinä oviaukossa vielä kauankin?”, Luukas tiedusteli.

Tuukka ravisti päätään ja hymyili vaivautuneesti. Hän astui sisään huoneeseen ja kohotti kulmiaan yllättyneenä. Katonrajassa leijui harmaa savuhuntu ja Tuukan sieraimiin tulvi imelä tuoksu. Hän katsahti sängyllä raukeana makaavaan Luukakseen ja tajusi tämän nauttineen jotain muuta kuin alkoholia.

”En mä kovin usein polta”, Luukas puhui sängyltä ja osoitti katonrajaa kiertävää savupilveä. ”Niemelä - siis meidän valmentaja - se sais varmaan paskahalvauksen jos tietäis. Mut alkoholi ei oikein sovi mulle...”

”Aijaa”, Tuukka hymähti.

Hänen tumma katseensa poukkoili pitkin huoneen seiniä pysähdellen kehystettyihin diplomeihin, pokaalihyllyyn, stereoihin, videokokoelmaan - mihin tahansa muualle kuin Luukakseen.

“Laita vaikka se ovi kiinni”, Luukas kehotti. “Ettei ne apinat nyt ihan heti änkee takasin.”

Tuukka sulki tummasta puusta valmistetun oven ja jäi seisomaan hermostuneena sen edustalle. Hän alkoi tunkea käsiään farkkujensa taskuihin, mutta tajusi puristavansa toisessa kädessään kähveltämäänsä viinapulloa.

“Tarjootko huikan?”, Luukas kysyi.

Tuukka nyökkäsi ja ojensi pullon Luukakselle. Hän istuutui varovaisesti Luukaksen vierelle, mutta piti huolen sopivasta välimatkasta.

Luukas yskäisi kuuluvasti ja räpytteli sinisiä silmiään.

“Siis kiskooks jätkä tätä raakana?” Luukas veti syvään henkeä. “Aika hardcorea”, hän nauroi ja ojensi pullon takaisin Tuukalle.

Tuukka joi pitkään ja hartaasti ja ajatteli Luukaksen huulia, jotka olivat vain hetki sitten koskettaneet pullonsuuta. Hän kiersi korkkia kiinni ja yritti pidätellä keuhkoista kumpuilevia yskähdyksiä. Raaka viina korvensi ruokatorvea, eikä Tuukka kyennyt peittelemään alkoholin aiheuttamaa reaktiota.

Luukas kohotti kulmaansa ja nojautui lähemmäs.

“Että raakana vaan? Eihän tollaseen pysty ku Lintulahden paatuneet densot.”

“Mä asun Lintulahdessa”, Tuukka vastasi.

Luukas nielaisi kuuluvasti ja käänsi katseensa lattiaan. Huoneessa vallitsi äkkiä vaivautunut hiljaisuus.

“Oikeesti, tosi jees et tulit”, Luukas sanoi ja näpersi oikean ranteensa ympärillä roikkuvaa hopeista korua.

Tuukka katseli Luukasta otsatukkansa lomasta; koko tilanne tuntui epätodelliselta. Rinnassa jyskyttävä sydän kiskoi valtimoi- ta solmuun alkoholin rentouttavasta vaikutuksesta huolimatta. Tuukka ei edelleenkaan voinut käsittää miksi täysin eri piireissä pyörivä Luukas oli pyytänyt hänet bileisiinsä.

“Miks sä kutsuit mut?”, Tuukka uskaltautui kysymään.

Rento ilme Luukaksen kasvoilla vaihtui pieneen punastukseen.

”No... Miks en?”, hän vastasi ja näytti jokseenkin kiusaantuneelta.

Tuukka kurtisti kulmiaan hämmentyneenä.

”No eihän me jutella koskaan, ei meillä oo ollenkaan yhteisiä tuttuja tai harrastuksia. Ethän sä edes tunne mua.”

Luukaksen punoittaviin silmiin syttyi pieni pilke. Hän käänsi kasvonsa kohti lattiaa ja veti syvään henkeä.

”Sä oot yksceellä, harrastat skeittausta, kuuntelet underground räppiä, oot hyvä kielissä, huono liikunnassa - ja etenki koripallossa, käyt viikonloppusin Tilhipuiston skeittirampilla ja sulta murtu siellä viime syksynä jalka.”

Tuukka nyrpisti pisamaista nenäänsä.

”Kävelin kepeillä melkein kaks kuukautta”, hän tuhahti ja muisteli kipsattua raajaansa. Tuukka kohdisti häkeltyneen katseensa jälleen Luukakseen. ”Kuinka sä oot noin hyvin selvillä musta?”

Tuukka ei ollut vaihtanut Luukaksen kanssa koko lukuvuotena kuin pari satunnaista sanaa, mutta tämä oli yllättäen perillä hänen musiikkimausta ja harrastuksistaan.

”Tiedän mä susta pari muutakin juttua”, Luukas ilmoitti ja jatkoi hieman epävarman oloisena. ”Sä varmaan luulet etten mä huomaa... mut sä tuijotat mua aina ruokalassa ja ruotsin luokan edessä, liikkatunneilla, pukkarissa ja... suihkussa.”

Tuukka ei saanut hetkeen henkeä. Kasvoja peittävä puna levisi pitkin kaulaa kohti rintakehää ja polvissa asti tuntuva pakokauhu valtasi mielen ja kehon. Luukas tiesi. Luukas oli nähnyt.

Tuukka ponkaisi ylös jaloilleen ja perääntyi pari horjuvaa askelta.

”En mä... En mä tahallani...”

Tuukan aivot eivät kyenneet synnyttämään ajatuksia, saatikka sitten uskottavaa selitystä Luukakseen kohdistuneisiin pitkiin katseisiin.

Tuukan lamaantunut ilme toistui myös Luukaksen kasvoilla. Luukas nousi kompuroiden ylös sängyltään ja lähestyi pienempi-

kokoista Tuukkaa.

Tuukan ruskeisiin silmiin syttyi puhdas pelko.

'Hitto, nyt se vetää mua turpaan. Se kutsu oli vaan juoni saada mut tänne. Kohta sen kaverit paukkaa sisään tosta ovesta ja mä lennän ulos ikkunasta.'

Luukas tuli lähemmäs ja Tuukka perääntyi kauhun vallassa kohti ovea.

“Tuukka hei... Rauhotu.”

Luukas lasi kätensä Tuukan olkapäille ja piteli kiinni voimakkein ottein.

Tuukka ravisti päätään katse vauhkona. Hänen panikoivat aivonsa vääristivät Luukaksen huulilta lähtevät sanat ja Tuukka oli varma, että tämä oli sanonut: Tuukka, vitun homorunkkari, nyt sä jätkä kuolet.

Tuukan kädessä ollut pullo putosi lattialle hänen tarratessaan kiinni Luukaksen käsivarsiin. Tuukka riuhtoi itseään irti Luukaksen otteesta, mutta tämä piteli kiinni kuin takiainen.

“Rauhotu”, Luukas toisti ja työnsi Tuukan vasten suljettua ovea.

Tuukka tunsu olevansa kuin nurkkaan ahdistettu eläin.

“Päästä pois! Saatana päästä mut pois!”

“Hei oikeesti, älä huuda”, Luukas suhahti ja pälyili ympärilleen.

Suljetun oven takaa kantautui rämisevä musiikki ja ihmisten hälinä, eikä Tuukan ääni kantanut edes portaisiin saakka.

“Vittu irti musta!”

“En mä tee sulle mitään!”, Luukas yritti rauhoitella panikoivaa Tuukkaa, mutta sanat eivät näyttäneet menevän perille.

“Kun sä et nyt käsittäny...”

Tuukka jatkoi vääntelehtimistään. Hänen keuhkoistaan karkasi pieni surkea inahdus Luukaksen nojautuessa lähemmäs. Luukas korjasi otettaan Tuukan olkapäillä ja sulki silmänsä. Hän kumartui ja painoi Tuukan suupieleen hätäisen suudelman. Tuukka jäykistyi päästä varpaisiin ja valahti lopulta veltoksi. Luukas kannatteli Tuukan painoa vasten ovea ja tarkkaili jännittyneenä tämän kasvoja. Käytävässä pauhaavasta musiikista huo-

limatta huoneen täytti pysähtynyt hiljaisuus.

Tuukan kasvoilla tiuhaan vaihtuva tunneskaala pysähtyi lopulta johonkin pelästyneen ja hämmentyneen välimaastoon. Luukas hymyili hänelle varovaisesti ja irrotti otteensa Tuukan käsi-varista.

Hetki venyi pieneksi ikuisuudeksi. Tuukka ei puhunut, tuijotti vain. Hän laski katseensa lopulta molempien sukkiin ja käänsi varpaansa kippuraan.

“En mä- En mä tienny että säkin...”, Tuukka kuiskasi.

Luukas hymyili vinosti ja tarttui Tuukkaa kädestä.

“Tuu.”

Edelleen täysin häkeltynyt Tuukka seurasi Luukasta ulos tupakansavusta tunkkaiseen käytävään. Käytävässä seisovat ihmiset kiinnittivät katseensa Luukakseen ja Tuukka pysytteli piilossa tämän selän takana. Hän asetti lippiksen jälleen päähänsä ja veti lipan silmilleen.

“Mitä isäntä?”, eräs vastaantulevista pojista kysyi ja läppäsi Luukaksen kättä. “Asialliset keimit jätkä taas järkänny.”

Luukas hymyili ystävälleen ja kulki hitaasti kohti portaikkoa. Tuukka seurasi Luukaksen vanavedessä ja huomasi portaita laskeutuessaan alkoholin petollisen vaikutuksen raajoissaan. Hän otti tukea puisesta kaiteesta ja hieroi silmiään askelmien heilahdellessa verkkokalvoilla.

Luukas vilkaisi Tuukkaa olkansa yli.

“Tuu vaan”, hän rohkaisi epäroivää Tuukkaa heidän lähestyessään olohuonetta.

Avara huone oli täynnä ihmisiä ja tammisella parketilla pyöri kasoittain popcornin murusia. Sohvalla retkottava poikajoukko selasi television kanavatarjontaa samalla, kun stereoiden edustalla notkuvat tytöt kävivät läpi Luukaksen vanhempien levykoelmaa.

“Eiks Rinteellä muka näy pornoa?”, kaukosäädintä käyttävä poika huudahti. “Mikäs jätkä on miehiään? Katot varmaan syste-reides kanssa jotain Pelle Hermannia ja vedät käteen ihan onnes-sas.”

Luukas pyöräytti silmiään ja näytti sohvalla istuville ystävil-

leen keskisormea. Tuukka nojasi seinän vierustalla olevaan pianoon ja tunsi olonsa jälleen ulkopuoliseksi. Juuri kun hän oli varma, että Luukas oli unohtanut hänet, tämä käänsi kasvonsa kohti ja hymyili. Luukas johdatti Tuukan etäämmällä sijaitsevaan käytävään ja pysähtyi suljetun oven eteen. Hän kaivoi taskustaan raskaan avainnipun ja laski Tuukan sisään pimeään porraskäytävään.

Tuukka seisoi pimeyden keskellä, mutta näki alhaalla sinihoh-toisen valon kajastuksen.

“Oota, älä liiku”, Luukas kuiskasi hänen takanaan ja tunnusteli kädellään ovenvierustaa. Luukaksen sormet löysivät valokatkaisijan ja paneloitu porraskäytävä täyttyi kirkkaiden halogeenilamppujen loisteella. ”Mee vaan, siellä alhaalla on meidän takkahuone”, Luukas kehotti ja seurasi Tuukkaa alas portaita. “Mä pidän ton oven lukossa, kun en mä halua että porukka tulee sotkemaan tänne. Meidän faija säilyttää sen älppärikokoelmaa täällä alhaalla ja se on sille ihan helvetin pyhä.”

Tuukka pysähtyi portaiden alapäähän ja katseli edessä avautuvaa takkahuonetta. Takaseinää koristi valtava vaaleaksi rapattu takka, ja sen ympärille oli aseteltu porontaljoin päällystettyjä tuoleja. Puisen panelin peittämällä seinillä roikkui kehystettyjä julisteita 60- ja 70-lukujen bändeistä ja koko huoneen täytti kloorin tuoksu. Tuukka käänsi katseensa oikealla sinisenä hohtavaan uima-altaaseen ja sen reunoilla seisoviin kuntolaitteisiin.

”Magdaleena ja Maria – mun pikkusysterit – ne ui kilpaa. Faija rakennutti niille ton altaan viime kesänä”, Luukas kertoi ja istuutui yhteen porontaljojen peittämistä tuoleista.

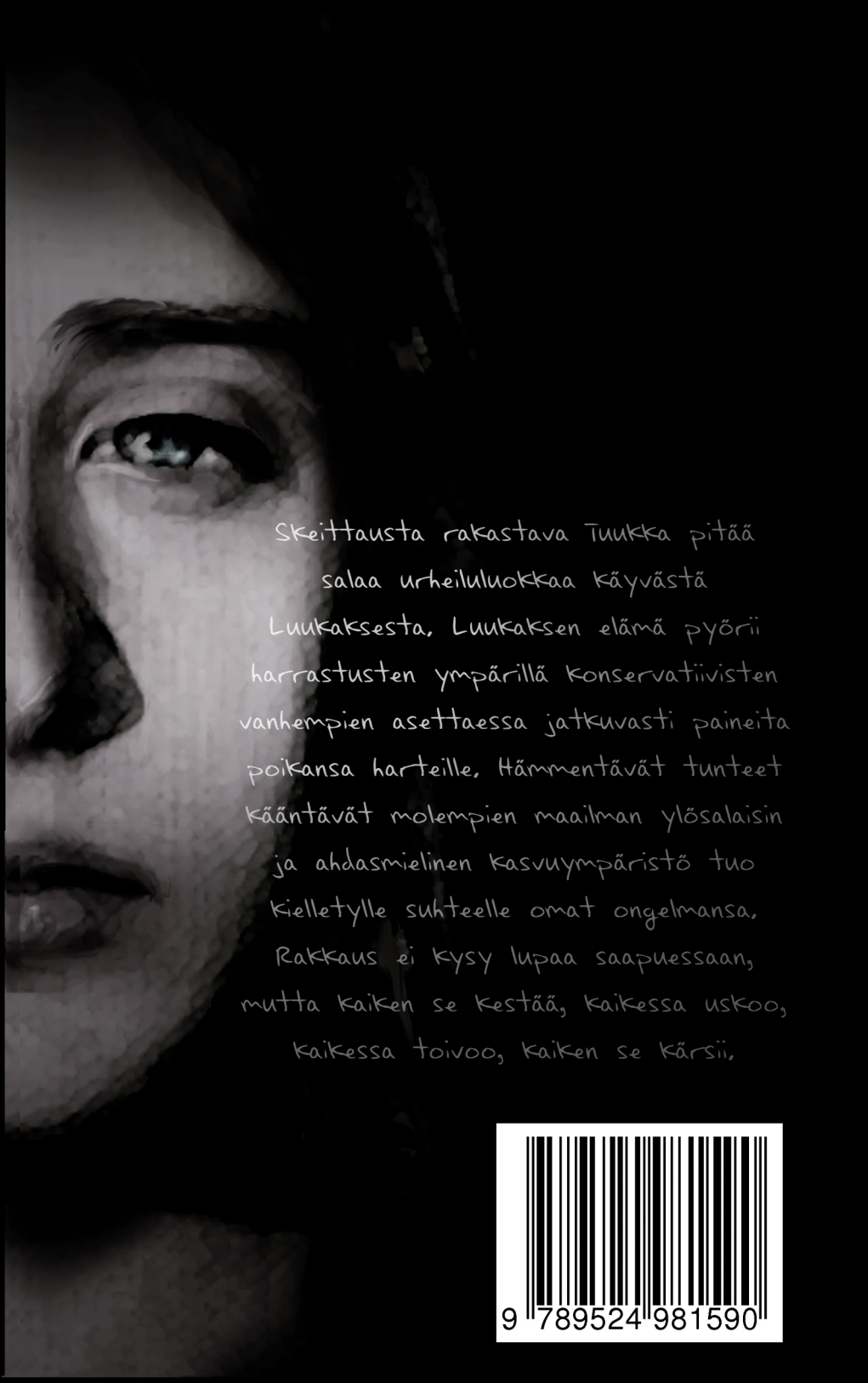
Tuukka seisoi edelleen portaiden edustalla ja näpersi hermostuneesti hihansuitaan.

“Missä sun porukat on?”

“Ne lomailee Malediiveilla. Mä jäin himaan, kun on vielä pari viikkoa koulua ja kauden vikat pelit.”

Tuukka asteli hitaasti kohti tuoliryhmää ja istuutui karhean porontaljan syleilyyn. Hän käänsi kasvonsa takan mustana ammottavaan tulipesään ja vältteli katsekontaktia.

Yläkerran suudelma kuohui molempien rinnassa.

Skeittausta rakastava Tuukka pitää
salaa urheiluluokkaa käyvästä
Luukaksesta, Luukaksen elämä pyörii
harrastusten ympärillä konservatiivisten
vanhempien asettaessa jatkuvasti paineita
poikansa harteille. Hämmentävät tunteet
kääntävät molempien maailman ylösalaisin
ja ahdasmielinen kasvuympäristö tuo
kielletylle suhteelle omat ongelmansa.
Rakkaus ei kysy lupaa saapuessaan,
mutta kaiken se kestää, kaikessa uskoo,
kaikessa toivoo, kaiken se kärsii.

